

2.3

SCARLETT

Černý světlo žhne. Můžu ochutnat zvuky kolem sebe, jak se všechno trhá na kusy a spolu a spolu *a spol...*

„Scar?“

Otevřu oči a uvidím před sebou pár jiných očí.

Finian.

„Co...“ zeptám se.

„To má...“ řekne Fin.

„Bejt,“ zamumláme.

Rozhlídnu se kolem nás, dějà vu se mi zase šplhá nahoru po páteři. Zase stojíme v chodbě před strojovnou. A radost nad radostí, nakonec přece jen nejsme mrtví.

Zase.

Zírám na Finiana, a i když je to všechno nemožný, jsem si vědomá toho, jak blízko u sebe stojíme. A malililíčkatá část mě si uvědomuje taky to, že když jsme tohle dělali naposled, tenhle bleďý krásný kluk mě asi tak... za pět vteřin políbil. Ale zbytek mě, ta rozumná část, ječí na moje ženské orgány, ať kurva sklapnou, protože koho zajímá, co se stalo, když jsme tohle dělali předtím, vaječníky, *zásadní je, že TOHLE SE UŽ STALO.*

„Co to sakra je, Finiane?“ zašeptám.

„*Finiane?*“ zapraská v komech hlas. „*Scarlett?*“

Fin na ně poklepe a rychle promluví. „Jsme tady, Zilo.“

„Zase,“ dodám.

„*Navrhuj, abyste sem oba hned přišli. Rychle.*“

Nemožnost toho všeho kolem mi proměnila nohy v želé, mozek mi v lebce tiše bzučí. Fin mě popadne za ruku a pak spolu běžíme chodbou do kokpitu. Zila znovu sedí na místě pilota, znovu vidíme převalující se temnotu, krátký záblesky světla, vesmírnou stanicí. Všechno je stejný, jako když se tohle stalo předtím, a u Tvůrce, my jsme tohle už jednou dělali, *UŽ JSME TO JEDNOU ZAŽILI.*

Až na to, že tentokrát...

„Kde je ta pilotka?“ zeptá se Fin. „Ta Terranka, co nás rozstřílela?“

„Její loď je támhle,“ kývne Zila. „Vidím ji na senzorech. Ale ne zahájila radiové spojení.“

„Počkat...“ zadívám se na Zilu a Fina a mozek mi jede na plné obrátky, až mě z toho bolí hlava. „Ty... myslela jsem si, že jste říkali, že jsme v časový smyčce.“

„To je to nejpravděpodobnější řešení vzhledem k současným datům.“

„No a neměla by na nás teda ječet a vyžadovat identifikační kódy? Neměla by dělat pořád dokola tu samou věc?“

Zila se zakousne do konce jedné kudrny a zírá na maličkou tečku na našich sondách. Rychle něco naťuká do blikajícího řídicího panelu a zamumlá si pro sebe.

„Zajímavé.“

Všude kolem nás ožijí poplašný zařízení, rudý světla se rozblíkají a syldrathský symboly rozsvítí, zatímco na nás štěká hlas z reproduktoru.

„VAROVÁNÍ, VAROVÁNÍ: PLAVIDLO BYLO ZAMĚŘENO.“

„Pro Tvůrce, to už by stačilo...“ zabručím.

Natáhnu se a dlaní najdu tu Finianovu.

Podívá se mi do očí a pevně zmáčkne.

Zila zírá na letoun na senzorech a pořád si kouše ten pramen vlasů.

„*Velmi zajímavé.*“

BUM.